

Elias - Nummer otte

Jeriko

Jeff Pippenger

2023-10-09

I begyndelsen af det gamle, bogstavelige Israel og ligeledes i begyndelsen af det moderne, åndelige Israel, ved overgangen over Det Røde Hav og dernæst ved den store skuffelse, begyndte en række progressive prøvelser, som til sidst nåede frem til den endelige prøve. Nederlaget i denne sidste prøve i Fjerde Mosebog og i milleritternes historie markerer begyndelsen på en ørkenvandring.

I fyrre år udelukkede vantro, knurren og oprør det gamle Israel fra Kana'ans land. De samme synder har forsinket det moderne Israels indgang i det himmelske Kanaan. I ingen af tilfældene lå skylden hos Guds løfter. Det er vantroen, verdsligheden, mangel på hengivelse og strid iblandt Herrens bekendende folk, der har holdt os i denne syndens og sorgens verden i så mange år.

„Det kan blive nødvendigt, at vi må forblive her i denne verden mange flere år på grund af ulydighed, sådan som Israels børn gjorde; men for Kristi skyld bør hans folk ikke lægge synd til synd ved at bebrejde Gud følgerne af deres egen forkerte handlemåde.“ Evangelism, 696.

Ved afslutningen af det gamle Israels historie var der, ligesom i begyndelsen, en fremadskridende prøvelsesproces, som endte, da det gamle, bogstavelige Israel blev ført bort i fangenskab i Babylon. Ved afslutningen af det moderne, åndelige Israel vil også de stå over for en fremadskridende prøvelsesproces. Denne proces ender, når laodikeiske adventister styrtes ved søndagsloven. Ligesom med det gamle Israel vil det moderne Israel blive ført i fangenskab af det åndelige Babylon.

Millerbevægelsen, som profetisk begyndte i 1798 og officielt sluttede i 1863, er et forbillede på de hundrede fireogfyrre tusindes bevægelse, som begyndte i 1989 og ender ved afslutningen af menneskets nådetid og Kristi andet komme. Mellem Millerbevægelsens afslutning og ankomsten af den tredje engels mægtige bevægelse ligger den lovligt registrerede laodikeiske Syvendedags Adventistkirke historie.

„Der var kun en rejse på elleve dage mellem Sinai og Kadesh ved Kana'ans grænser; og det var i forventning om snart at gå ind i det herlige land, at Israels skarer genoptog deres vandring, da skyen omsider gav signal til at drage videre. Jehova havde gjort undere ved at føre dem ud fra Egypten, og hvilke velsignelser kunne de da ikke forvente nu, da de formelt havde indgået pagt om at antage Ham som deres Suveræn, og var blevet anerkendt som den Højestes udvalgte folk?“ Patriarker og Profeter, 376.

Deres korte rejse endte med at vare fyrre år på grund af deres vantro og ulydighed. Havde de udvist en tro, der var grundet på deres mægtige udfrielse fra trældommen, ville de snart have krydset Jordanfloden og være gået ind i det forjættede land. Deres første hindring derefter ville have været den samme hindring, som Josva senere tog op. Efter fyrre år forlod det bogstavelige Israel ørkenen

for at gå ind i det forjættede land, og Jeriko var deres første skridt, og det står som et symbol på Guds kraft til frelse for enhver, som tror. Jeriko er også et symbol på det værk, som den milleritiske bevægelse skulle konfrontere i 1863, men de trak sig tilbage til ørkenen. Elias' symbolik er direkte forbundet med Jerikos symbolik, og det er oplysende at betragte Elias' historiske forbindelse med Jeriko.

Men Omris øvrige gerninger, hvad han gjorde, og den magt, han udviste, står de ikke skrevet i Israels kongers krønikebog? Og Omri lagde sig til hvile hos sine fædre og blev begravet i Samaria; og hans søn Akab blev konge i hans sted. Og i Judas konge Asas otteogtredivte år begyndte Akab, Omris søn, at regere over Israel; og Akab, Omris søn, regerede over Israel i Samaria i toogtyve år. Og Akab, Omris søn, gjorde, hvad ondt var i Herrens øjne, mere end alle dem, der havde været før ham. Og det skete, som om det havde været en ringe ting for ham at vandre i Nebats søn Jeroboams synder, at han tog Jesabel, datter af sidoniernes konge Etba'al, til hustru og gik hen og dyrkede Ba'al og tilbad ham. Og han rejste et alter for Ba'al i Ba'als hus, som han havde bygget i Samaria. Og Akab lavede en Asjera; og Akab gjorde mere for at vække Herren, Israels Gud, til vrede end alle Israels konger, der havde været før ham. I hans dage byggede betelitten Hiel Jeriko; han lagde dets grundvold med sin førstefødte Abiram og rejste dets porte med sin yngste søn Segub, efter Herrens ord, som han havde talt ved Josva, Nuns søn. Og Elias, tishbitten, som var blandt Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis ansigt jeg står, skal der i disse år hverken være dug eller regn, uden efter mit ord. 1 Kong 16,27–17,1.

Konfrontationen, som Elias havde med Akabs og Jezebels guder på Karmels Bjerg, var et svar på frafaldet hos Nordriget Israels syvende konge, som „gjorde mere for at vække Herren Israels Gud til vrede end alle Israels konger, som havde været før ham.“ Ordet „vække til vrede“ i dette skriftsted er en henvisning til „forbitrelsens dag“, som blev repræsenteret ved den tiende prøve i Fjerde Mosebog fjorten. Akabs vækkelse af Guds vrede repræsenterede den sidste af ti prøver, som blev fremkaldt ved de ti spejderes onde rygter i Fjerde Mosebog fjorten. Derfor repræsenterer den den sidste prøve for milleritbevægelsen og den sidste prøve for de hundrede og fireogfyre tusinde.

Derfor, som Helligånden siger: I dag, hvis I vil høre hans røst, så forhærd ikke jeres hjerter som under forbitrelsen, på fristelsens dag i ørkenen. Hebræerne 3:7, 8.

På den profetiske „forbitrelsens dag“, som Akab repræsenterede, bad profeten Elias om, at hvis det var nødvendigt, måtte Gud bringe domme over Israel, for at hans folk kunne omvende sig fra de synder, de deltog i.

Israels folk havde gradvis mistet deres gudsfrygt og ærbødighed for Gud, indtil Hans ord gennem Josva ingen vægt havde hos dem. „I hans [Akabs] dage byggede Hiel fra Betel Jeriko; han lagde dets grundvold med Abiram, sin førstefødte, og indsatte dets porte med sin yngste søn Segub, efter Herrens ord, som han havde talt ved Josva, Nuns søn.“

„Mens Israel faldt fra, forblev Elias en loyal og sand Guds profet. Hans trofaste sjæl var dybt bedrøvet, når han så, at vantro og troløshed hastigt skilte Israels børn fra Gud, og han bad om, at Gud ville frelse sit folk. Han bønfuldt Herren om ikke helt at forkaste sit syndende folk, men om, ved domshandlinger hvis det var nødvendigt, at vække dem til omvendelse og ikke tillade

dem at gå endnu videre i synd og derved tilskynde Ham til at ødelægge dem som en nation.“

„Herrens ord kom til Elias, at han skulle gå til Akab med kundgørelsen om Hans domshandlinger på grund af Israels synder. Elias rejste dag og nat, indtil han nåede Akabs palads. Han bad ikke om adgang og ventede ikke på at blive formelt anmeldt. Helt uventet for Akab står Elias foran Samarias forbløffede konge i de grove klæder, som profeterne sædvanligvis bar. Han fremfører ingen undskyldning for sin pludselige fremtræden uden indbydelse; men idet han løfter sine hænder mod himlen, stadfæster han højtideligt ved den levende Gud, som skabte himlene og jorden, de domme, der skulle komme over Israel: ‘Der skal hverken falde dug eller regn i disse år, men kun efter mit ord.’“

„Denne forbløffende fordømmelse af Guds domme på grund af Israels synder faldt som et lyn fra en klar himmel over den frafaldne konge. Han syntes at være lammet af forbløffelse og rædsel; og før han kunne komme sig af sin bestyrtelse, forsvandt Elias, uden at afvente virkningen af sit budskab, lige så pludseligt, som han var kommet. Hans gerning var at fremføre ulykkens ord fra Gud, og han trak sig øjeblikkeligt tilbage. Hans ord havde lukket himmelens forråds-kamre, og hans ord var den eneste nøgle, som igen kunne åbne dem.“
Testimonies, bind 3, 273.

Israel havde glemt, at Josva strengt havde befalet dem ikke at omgås de hedenske folk og aldrig genopbygge Jeriko. Skønt slaget om Jeriko var en mægtig demonstration af Guds kraft og et symbol på Guds løfte om at føre sit folk ind i det forjættede land, var der også en synd, en forbandelse og en udfrielse knyttet til Jeriko. ‘Synden’ var Akans, som begærede Jerikos rigdom og indflydelse, ‘forbandelsen’ hvilede over enhver mand, der ville genopbygge Jeriko, og skøgen Rahab repræsenterede ‘udfrielsen’. Akan ønskede den smukke babyloniske kappe. Han mente, at han kunne skjule sin synd, ligesom Adam og Eva søgte at skjule deres synd med en klædning af figenblade. Akan ønskede den velstand, som Jeriko repræsenterede, og han ønskede at være forbundet med Babylon.

Jeriko fremstilles som et symbol på arbejdet med at bringe den tredje engels budskab til verden, men det rummer også en advarsel mod synden at elske og stole på verden. Symbolet Jeriko indeholder ligeledes en forbandelse imod genopbygningen af Jeriko, og Rahab repræsenterer dem, der endnu er i Babylon, og som kommer ud, når den tredje engels høje råb forkyndes.

„Elias’ trofaste sjæl var bedrøvet. Hans harme blev vakt, og han nidkærede for Guds ære. Han så, at Israel var styrtet ned i frygteligt frafald. Og når han mindedes de store ting, som Gud havde gjort for dem, blev han overvældet af sorg og forfærdelse. Men alt dette var glemt af folkets flertal. Han trådte frem for Herren og bad, med sin sjæl sønderrevet af angst, indtrængende om, at Han ville frelse sit folk, om det så måtte ske ved domshandlinger. Han bad Gud om at tilbageholde dug og regn fra sit utaknemmelige folk, himlens skatte, så det frafaldne Israel forgæves måtte se hen til deres guder, deres afguder af guld, træ og sten, solen, månen og stjernerne, for at vande og berige jorden og få den til at bære rigelig frugt. Herren sagde til Elias, at Han havde hørt hans bøn og ville tilbageholde dug og regn fra sit folk, indtil de vendte om til Ham i anger.

"Gud havde på særlig måde beskyttet sit folk mod at blande sig med de afgudsdyrkende nationer omkring dem, for at deres hjerter ikke skulle blive forført af de tillokkende lunde og helligdomme, templer og altre, som var indrettet på den mest kostbare og forførende måde for at fordærve sanserne, så Gud ville blive fortrængt i folkets sind.

Jerikos by var hengiven til den mest overdådige afgudsdyrkelse. Indbyggerne var meget velhavende, men al den rigdom, som Gud havde givet dem, regnede de for deres guders gave. De havde guld og sølv i overflod; men ligesom menneskene før Syndfloden var de fordærvede og gudsbespottelige, og ved deres onde gerninger fornærmede og udfordrede de himmelens Gud. Guds domme blev vakt imod Jeriko. Det var en fæstning. Men Hærskarers Herres Høvding kom selv fra himmelen for at føre himmelens hære i et angreb mod byen. Guds engle greb fat i de vældige mure og lagde dem i grus. Gud havde sagt, at Jerikos by skulle være forbandet, og at alle skulle omkomme undtagen Rahab og hendes husstand. Disse skulle frelses på grund af den gunst, Rahab havde vist Herrens sendebud. Herrens ord til folket var: »Og I skal under alle omstændigheder vogte jer for det bannlyste, for at I ikke skal gøre jer selv til genstand for bandlysning, når I tager af det bannlyste og gør Israels lejr til en forbandelse og bringer ulykke over den.« »Og Josva besvor dem på den tid og sagde: Forbandet være den mand for Herrens ansigt, som står op og bygger denne by Jeriko; med sin førstefødte skal han grundlægge den, og med sin yngste søn skal han rejse dens porte.«

“Gud var meget omhyggelig med hensyn til Jeriko, for at folket ikke skulle blive betaget af de ting, som indbyggerne havde tilbudt, og deres hjerter blive bortvendt fra Gud. Han værnede sit folk ved de mest utvetydige befalinger; men på trods af Guds højtidelige påbud ved Josvas mund vovede Akan at overtræde det. Hans havesyge fik ham til at tage af de skatte, som Gud havde forbudt ham at røre ved, fordi Guds forbandelse hvilede over dem. Og på grund af denne mands synd blev Guds Israel svagt som vand over for deres fjender.”

„Josva og Israels ældste var i stor nød. De lå foran Guds ark i den dybeste ydmyghed, fordi Herren var vred på sit folk. De bad og græd for Guds ansigt. Herren talte til Josva: ‘Stå op; hvorfor ligger du således på dit ansigt? Israel har syndet, og de har også overtrådt min pagt, som jeg bød dem; de har endog taget af det bandlyste, og de har også stjålet og også handlet svigefuldt, og de har endog lagt det blandt deres egne ejendele. Derfor kunne Israels børn ikke stå sig for deres fjender, men vendte ryggen til deres fjender, fordi de var bandlyste; jeg vil heller ikke være med jer mere, medmindre I tilintetgør det bandlyste fra jeres midte.’“

„Det er blevet vist mig, at Gud her viser, hvordan Han betragter synd blandt dem, som bekender sig til at være Hans budholdende folk. De, som Han på særlig måde har hædret ved at lade være vidner til de bemærkelsesværdige åbenbarelses af Hans magt, således som det gamle Israel var, og som selv da vover at tilsidesætte Hans udtrykkelige anvisninger, skal blive genstand for Hans vrede. Han vil lære Sit folk, at ulydighed og synd i højeste grad vækker Hans mishag og ikke må anses let.“ Testimonies, bind 3, 263, 264.

Beretningen om Jeriko indeholder advarslen om ikke at sætte sin lid til den ugudelige og velstående stads formodede styrke og herlighed. En „by“ er i bibelsk profeti et rige, og Akan tog en babylonisk kappe. En kappe repræsenterer profetisk karakter, så i „de sidste dage“ repræsenterer Akans skjulen af den babyloniske kappe et skjult begær efter at besidde det åndelige Babylons

karakter. Det åndelige Babylons karakter, eller billede, er det, De Forenede Stater begærer, når det bringer kirke og stat sammen.

Konfronteret med muligheden for, at de unge i Milleritbevægelsen kunne blive indkaldt til borgerkrigen, og idet de erkendte behovet for organisering, blev bevægelsens ledere juridisk forbundet med den velstående nation, som de aldrig skulle assimilere sig med. Selv forfatningen i dette velstående land var udformet således, at det aldrig var nødvendigt for en kirke at være forbundet med staten. Der fandtes kirkesamfund i Milleritperioden, som stadig eksisterer i dag; nogle af disse kirkesamfund har aldrig indgået i det juridiske forhold til De Forenede Staters regering, og deres valg om ikke at etablere dette forhold forhindrede dem på ingen måde nogensinde i at organisere deres respektive kirker.

Længe efter at Josva havde udkæmpet slaget ved Jeriko, på Akabs tid, var alle advarslerne om Akans frafald og Jerikos ødelæggelse blevet glemt af Guds frafaldne folk. Elias bad til Gud og anmodede om, om nødvendigt, at Guds domme måtte blive udøvet for at føre hans folk til omvendelse. Når Malakias nedskriver Det Gamle Testaments sidste ord, er løftet sat ind i sammenhængen med, at Herren slår verden med en forbandelse. Den forbandelse, der var knyttet til Jeriko, hvilede over enhver mand, som ville genopbygge Jeriko. Forbandelsen hvilede over enhver, som ligesom Akan ønskede at sætte sin lid til den rigdom og overflod, der var forbundet med Jeriko. Akans „synd“ repræsenterer det skjulte, ikke helliggjorte, indre begær efter at bære den babyloniske kappe. „Forbandelsen“ gjaldt den handling at udleve disse indre begær.

Millers budskab var Elias-budskabet for hans tid, og borgerkrigen repræsenterede de domme, som ledsager Elias-budskabet. Midt under borgerkrigen i 1863 genopbyggede milleritisk adventisme Jeriko, således som det bevidnes af detaljerne i Josvas forbandelse over enhver mand, der gjorde dette.

Og Josva lod dem på den tid sværge og sagde: Forbandet være den mand for Herrens åsyn, som rejser sig og bygger denne by, Jeriko; med sin førstefødte skal han lægge dens grundvold, og med sin yngste søn skal han sætte dens porte op. Josva 6:26.

Ordet »besvor« i Josvas befaling er både en ed og en forbandelse. Forbandet, hvis du bryder Josvas befaling, og velsignet, hvis du holder eden. Det ord, der er oversat med »besvor«, er også oversat med »syv gange« i Tredje Mosebog seksogtyve. Moses' ed og forbandelse, som Daniel udtrykker det i kapitel ni, er forbundet med genopbygningen af Jeriko.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt sig bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen udøst over os, og den ed, som er skrevet i Moses', Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Daniel 9:11.

Søster White sagde: „Gud var meget omhyggelig med hensyn til Jeriko, for at folket ikke skulle blive betaget af de ting, som indbyggerne havde tilbedt, og deres hjerter blive vendt bort fra Gud.“ Gud var meget omhyggelig i fuldbyrnelsen af Jerikos ødelæggelse, og derfor var Han også meget omhyggelig med at nedtegne den advarsel, som Akan repræsenterede. Han var omhyggelig med at nedtegne den forbandelse, der var forbundet med genopbygningen af Jeriko, og ligeledes

omhyggelig med at fastlægge den guddommelige taktik, som blev anvendt til at bringe murene til fald.

Det var ganske vist Jesus, som Herrens hærs Fyrste, der gav englene befaling til at styrte Jerikos mure ned, og intet sker tilfældigt i Guds Ord; men i dette tilfælde fortæller profetinden os, at „Gud var meget nøje med hensyn til Jeriko.“ I syv dage blev arken båret omkring byen, og i profetien er en dag et år. Dette princip blev nedskrevet ved begyndelsen af de fyrre års ørkenvandring, og ved afslutningen af disse fyrre år drog de omkring Jeriko i syv dage.

Efter tallet på de dage, i hvilke I udforskede landet, nemlig fyrre dage, skal I bære eders misgerninger i fyrre år, én dag for hvert år, og I skal kende mit løftebrud. 4 Mosebog 14,34.

I syv dage blev arken båret rundt om byen, og på den syvende dag blev den ført rundt om byen „syv gange“. Dette giver to profetiske vidnesbyrd om, at Jeriko er forbundet med Moses' eds „syv gange“. Guds pagtsfolk er præster, og syv præster blæste i syv basuner.

I også, som levende stene, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

En basun repræsenterer enten et advarselsbudskab eller en dom eller et kald til en hellig sammenkomst, alt efter den sammenhæng, hvori den forekommer. I de sidste dage skal en basun lyde fra vægterne, sådan som den lød fra milleritterne i deres historie. Præsterne repræsenterer vægterne på Zions mure, som blæser i basunen og advarer Guds folk om en kommende dom, samtidig med at de kalder netop disse samme mennesker til en hellig sammenkomst.

Blæs i basunen i Zion, og lad alarmen lyde på mit hellige bjerg; lad alle landets indbyggere bæve; thi Herrens dag kommer, ja, den er nær ... Blæs i basunen i Zion, hellig en faste, udråb en højtidelig forsamling. Saml folket, hellig menigheden, sammenkald de ældste, saml børnene og dem, der dier ved brystet; lad brudgommen gå ud af sit kammer og bruden ud af sit gemak. Lad præsterne, Herrens tjenere, græde mellem forhallen og alteret, og lad dem sige: Spar dit folk, Herre, og giv ikke din arv til spot, så hedningerne skulle herske over dem; hvorfor skulle man sige blandt folkene: Hvor er deres Gud? Joel 2:1, 15–17.

Basunbudskabet er Elias-budskabet. Alle de forskellige anvendelser af ordet „syv“ i Josvabogens sjette kapitel er det samme ord eller et beslægtet afledt ord af det ord, som oversættes med „syv gange“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Alligevel påstår den ret af fabler, som de laodikeiske teologer serverer, at ordet, der oversættes med „syv gange“ i Tredje Mosebog seksogtyve, kun betegner magtens fylde eller fuldstændighed eller en anden tåbelig variation af deres benægtelse af, at Miller havde ret i at tillægge ordet, der oversættes med „syv gange“, en numerisk værdi. Præsterne førte folket rundt om byen syv gange, ikke fuldt eller fuldstændigt rundt om Jeriko. Ordet, der oversættes med „syv gange“, repræsenterer en numerisk værdi!

Ved Jeriko, da folket råbte, repræsenterede det det høje råb fra de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er hugget ud af bjerget uden hænder i Daniel kapitel to, og som rammer og knuser billedstøtten.

Og i disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal ødelægges; og riget skal ikke overgives til andre folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og det skal bestå til evig tid. Eftersom du så, at stenen blev hugget løs fra bjerget uden hænder, og at den knuste jernet, kobberet, leret, sølvet og guldets, har den store Gud kundgjort kongen, hvad der siden skal ske; og drømmen er vis, og dens tydning er pålidelig. Daniel 2:44, 45.

Gud var omhyggelig med at opregne de kostbare metaller, som fandtes i Jeriko, som guld, sølv, kobber og jern. Profetisk repræsenterer Ier Guds folk, sådan som det er forbilledliggjort ved Rahab. Jeriko repræsenterer enden på alle jordiske riger under de hundrede og fireogfyre tusinds høje råb.

Men alt sølvet og guldets og redskaberne af kobber og jern er viet til Herren; de skal komme i Herrens skatkammer. Josva 6:19.

Jeriko repræsenterer arbejdet med at erobre det forjættede land, hvilket er et forbillede på den mægtige bevægelses værk under den tredje engel. Dette værk omfatter en advarsel, en forbandelse og frelsen af dem uden for præsteskrabet, således som det fremstilles ved skøgen Rahab.

Josvas profetiske „forbandelse“ blev senere opfyldt i Ahabs og Elias' dage. Forbandelsen over genopbygningen af Jeriko indeholdt den konkrete forudsigelse, at den mand, som gjorde dette, ville miste sin yngste søn, når han rejste Jerikos porte, og han ville miste sin ældste søn, når han lagde dens grundvold. På Elias' tid opfyldte Hiel fra Betel denne profeti, og hans yngste søn døde, da han rejste portene, og hans ældste søn døde, da han lagde grundvolden. Den „forbandelse“, som er forbundet med Elias-budskabet, blev repræsenteret ved arbejdet med at genopbygge Jeriko.

Se, jeg sender jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med band. Malakias 4,5-6.

Forbandelsen i den milleritiske historie, som var forbundet med Millers Elias-budskab, blev forudsagt af Josva og opfyldt på Elias' og Akabs tid.

I hans dage genopbyggede Hiel fra Betel Jeriko; på Abiram, sin førstefødte, lagde han dets grundvold, og på sin yngste søn Segub satte han dets porte op, efter Herrens ord, som han havde talt ved Josva, Nuns søn. 1 Kong 16:34.

Forbandelsen over at genopbygge Jeriko kan ikke adskilles fra den magts åbenbarelse, som Gud udøvede, da Han bragte Jerikos mure til fald. Søster White sagde: „De, som Han i særlig grad har hædret ved at være vidner til de bemærkelsesværdige tilkendegivelser af Hans magt, således som det gamle Israel var det, og som selv da vover at tilsidesætte Hans udtrykkelige anvisninger, skal blive genstand for Hans vrede.“ Milleritterne havde netop taget del i åbenbarelsen af Guds magt, der kulminerede med Midnatsråbet, men de forkastede Moses' ed om de syv tider, som Daniel også identificerer som Moses' forbandelse.

Navne er et symbol på karakter i Guds Ord, og navnet på den mand, der genopbyggede Jeriko, sammen med navnene på hans ældste og yngste søn, er meget oplysende. Hiel betyder den levende styrkes Gud og antyder, at Hiel var en efterfølger af den levende Gud. Det forhold, at han identificeres som en betelit, identificerer ham med kirken. Abiram, hans førstefødte, betyder

højhedens fader, i betydningen at være ophøjet og løftet op. Hans yngste søn Segub betyder ophøjet og at ophøje og løfte op. Alle tre navne repræsenterer elementer af Guds karakter, men i sammenhæng med den profeti, som de opfyldte, repræsenterer de en mand, som ophøjede og løftede sig selv op over den almægtige Gud, der havde bragt Jeriko til fald. En „port“ repræsenterer i profetien en kirke.

„For den ydmyge, troende sjæl er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønner, de ord, der udtales af Kristi repræsentanter, er de af Gud bestemte midler til at berede et folk for menigheden hist oppe, til den ophøjede gudsdyrkelse, i hvilken intet urent kan få adgang.“
Testimonies, bind 5, s. 491.

Begyndelsen på arbejdet med at grundlægge en kirke tog sin begyndelse i 1860, sådan som det bevidnes af adventisthistorikere såsom Arthur White, Ellen Whites barnebarn.

“Skønt Ellen White udførligt havde skrevet og offentliggjort om nødvendigheden af orden i ledelsen af kirkens arbejde (se Early Writings, 97–104), og skønt James White i taler og artikler i Review havde holdt dette behov frem for de troende, var kirken sen til at handle. Det, som var blevet fremlagt i almene vendinger, blev godt modtaget, men når det kom til at omsætte dette til noget konstruktivt, var der modstand og opposition. James Whites korte artikler i februar vækkede ikke så få af deres selvtilfredshed, og nu blev der sagt meget.”

„J. N. Loughborough, som arbejdede sammen med White i Michigan, var den første til at svare. Hans ord var bekræftende, men defensivt formulerede:“

“En siger: Hvis I organiserer jer for ved lov at kunne eje ejendom, vil I være en del af Babylon. Nej; jeg forstår, at der er en betydelig forskel mellem, at vi befinder os i en stilling, hvor vi ved lov kan beskytte vor ejendom, og at bruge loven til at beskytte og håndhæve vore religiøse anskuelser. Hvis det er forkert at beskytte kirkens ejendom, hvorfor er det da ikke forkert for enkeltpersoner at eje nogen ejendom på lovlig vis? — Review and Herald, 8. marts 1860.”

„James White havde afsluttet sin udtalelse i Review, idet han fremlagde spørgsmålet om nødvendigheden af organisering af forlagets virksomhed for menigheden med ordene: „Hvis nogen gør indsigelse mod vore forslag, vil de da være så venlige at nedskrive en plan, efter hvilken vi som et folk kan handle?“ — Ibid., 23. februar 1860. Den første prædikant, som arbejdede ude i marken og reagerede, var R. F. Cottrell, en fast korresponderende redaktør ved Review. Hans umiddelbare reaktion var udpræget negativ:“

“Broder White har bedt brødrene om at udtale sig i forbindelse med hans forslag om at sikre menighedens ejendom. Jeg ved ikke præcist, hvilken foranstaltning han tilsigtede med dette forslag, men forstår, at det går ud på at lade os inkorporere som et religiøst trossamfund i overensstemmelse med loven. For mit eget vedkommende mener jeg, at det ville være forkert at »gøre os et navn«, eftersom dette ligger til grund for Babylon. Jeg tror ikke, at Gud ville billige det.—Ibid., 22. marts 1860.” Arthur White, Ellen G. White, bind 1, 420, 421.”

James White begyndte sin bestræbelse på at blive en kirke i 1860, og en kirke repræsenteres ved en „port“. Ellen White siger dette om året 1860.

“I 1860 trådte døden over vor tærskel og brækkede den yngste gren af vort slægtstræ. Lille Herbert, født den 20. september 1860, døde den 14. december samme år.” Testimonies, bind 1, 103.

I 1863 mistede familien White også deres ældste søn. Efter at have leget og være blevet overophedet gik han ind i det rum, hvor lærredsdiagrammerne blev fremstillet, og lagde sig til at sove på nogle fugtige klæder, som blev brugt i forberedelsen af diagrammerne. Diagrammerne fra 1843 og 1850 repræsenterer grundlaget for Milleritbevægelsen. Det diagram, der blev fremstillet i 1863, repræsenterer en forkastelse af de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26, således som de tidligere var fremstillet på Habakkuks to tavler. Det fremstiller et forfalsket grundbudskab.

„Da forældrene fredag den 27. november [1863] nåede frem til Topsham, fandt de deres tre sønner og Adelia ventende på dem ved stationen. De syntes alle at være ved godt helbred, bortset fra Henry, som var forkølet. Men den følgende tirsdag, den 1. december, var Henry meget syg af lungebetændelse. Mange år senere rekonstruerede Willie, hans yngste bror, beretningen:“

»Under deres forældres fravær var Henry og Edson, under broder Howlands tilsyn, travlt beskæftiget med at montere tavlerne på lærred, klar til salg. De arbejdede i en lejet butikbygning omtrent en blok fra Howlands hjem. Endelig fik de et pusterum i nogle få dage, mens de ventede på, at tavler skulle blive sendt fra Boston.... Da han [Henry] vendte tilbage fra en lang vandring langs floden, lagde han sig tankeløst ned og sov på nogle få fugtige stykker lærred, som blev brugt til at beklæde papirtavlernes bagside. En kølig vind blæste ind gennem et åbent vindue. Denne uforsigtighed medførte en alvorlig forkølelse.« Arthur White, Ellen G. White, bind 2, 70.

I 1863 endte Miller-bevægelsen med dannelsen af en kirke og forkastelsen af de grundlæggende sandheder, som var fremstillet på Habakkuks to tavler. Den primære leder, som forbilledligt var fremstillet ved Hiel fra Betel, havde påbegyndt arbejdet med at rejse portene i 1860 og mistede sin yngste søn for at gøre dette. I 1863 blev de forfalskede tavler det hvilested, hvor Hiels ældste søn tog en lur. Han pådrog sig en forkølelse og døde samme år. Hans død var direkte forbundet med, at han sov på de tavler, som da blev fremstillet. Men den tavle, som blev fremstillet i 1863, var forfalskningen af det grundlag, som Elias, fremstillet ved Miller, havde oprejst.

Josvas befaling imod genopbygningen af Jeriko blev udtrykt med ordet „besværge“. Det betegner en ed og en forbandelse og er det samme ord, som i Tredje Mosebog seksogtyve oversættes med „syv gange“. Det er den forbandelse, der ledsager Elias-budskabet, og denne forbandelse blev fuldbyrdet i 1860 og 1863, da milleristisk adventisme genopbyggede Jeriko ved dannelsen af en juridisk kirke og forkastelsen af Millers anstødssten. Hiel var en betelit, og således understreges profetisk Hiels værk med at genopbygge Jeriko som værket med at bygge en kirke.

Josvas „forbandelse“ blev udtalt i forbindelse med beretningen om slaget ved Jeriko, et slag som ikke kan fortælles uden gentagne gange at fremhæve „syv gange“.

I 1863 frembragte Moses' budskab eller „ed“, som blev fremlagt af Elias og repræsenteret ved William Miller, en „forbandelse“. Både Moses' budskab og Elias' gerning blev forkastet. Elias

vendte tilbage i 1989, men blev ikke genforbundet med Moses før efter 11. september 2001. Denne oplysning mangler endnu at blive forsvaret, men den er vandtæt.

»Uhelligede forkyndere stiller sig op imod Gud. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Skønt de bekender at modtage Kristus, omfavner de Barabbas og siger ved deres handlinger: »Ikke ham, men Barabbas.« Lad alle, som læser disse linjer, tage sig i agt. Satan har pralet af, hvad han kan gøre. Han mener at kunne opløse den enhed, som Kristus bad om måtte findes i hans kirke. Han siger: »Jeg vil gå ud og være en løgnens ånd for at bedrage dem, som jeg kan, til at kritisere og fordømme og fordreje sandheden.« Lad bedragets og det falske vidnes søn finde indpas i en menighed, der har haft stort lys, store beviser, og den menighed vil forkaste det budskab, Herren har sendt, og modtage de mest urimelige påstande og falske formodninger og falske teorier. Satan ler af deres dårskab, for han ved, hvad sandhed er.«

“Mange vil stå på vore prædikestole med den falske profetis fakkel i deres hænder, antændt fra Satans helvedesfakkel. Hvis tvivl og vantro næres, vil de trofaste tjenere blive fjernet fra det folk, som mener, at det ved så meget. ‘Hvis du havde kendt,’ sagde Kristus, ‘også du, i det mindste på denne din dag, det, som tjener til din fred! men nu er det skjult for dine øjne.’”

»Dog står Guds grundvold fast. Herren kender dem, der er Hans. Den helliggjorte tjener må ikke have svig i sin mund. Han må være åben som dagen, fri for enhver plet af ondt. En helliggjort tjeneste og presse vil være en kraft til at lade sandhedens lys blinke frem for denne forventede slægt. Lys, brødre, mere lys behøver vi. Stød i basunen i Zion; slå alarm på det hellige bjerg. Saml Herrens hær med helliggjorte hjerter for at høre, hvad Herren vil sige til sit folk; thi Han har forøget lyset for alle, som vil høre. Lad dem være bevæbnede og udrustede og drage op til striden — til Herrens hjælp mod de mægtige. Gud selv vil virke for Israel. Enhver løgnagtig tunge skal bringes til tavshed. Englehænder vil omstyrte de bedragelige anslag, som er ved at blive udtænkt. Satans bolværker skal aldrig sejre. Sejr vil ledsage den tredje engels budskab. Ligesom føreren for Herrens hær rev Jerikos mure ned, således skal Herrens budholdende folk sejre, og alle modstående kræfter blive besejret. Lad ingen sjæl knurre over Guds tjenere, som er kommet til dem med et budskab sendt fra Himmelen. Søg ikke længere fejl hos dem ved at sige: ‘De er for bastante; de taler for stærkt.’ De taler måske stærkt; men er det ikke nødvendigt? Gud vil lade tilhørernes ører dirre, dersom de ikke vil agte på Hans røst eller Hans budskab. Han vil fordømme dem, der står Guds ord imod.«

„Satan har truffet enhver mulig foranstaltning for, at intet skal komme iblandt os som et folk for at irttesætte og tugte os og formane os til at lægge vore fejl bort. Men der er et folk, som vil bære Guds ark. Nogle vil gå ud fra iblandt os, som ikke længere vil bære arken. Men disse kan ikke rejse mure for at hindre sandheden; for den vil gå fremad og opad indtil enden. Tidligere har Gud oprejst mænd, og Han har stadig mænd med gunstige muligheder, som venter, beredte til at gøre Hans vilje—mænd, som vil trænge igennem begrænsninger, der kun er som mure kalket med utjenlig mørtel. Når Gud lægger Sin Ånd på mennesker, vil de arbejde. De vil forkynde Herrens ord; de vil opløfte deres røst som en basun. Sandheden vil ikke blive formindsket eller miste sin kraft i deres hænder. De vil vise folket deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder.“ Testimonies to Ministers, 409–411.